

Aktiehandel og en fælles Garantifond. Likviditetsspørgsmaalet skal jeg omtale noget senere, jeg skal her blot gøre nogle Bemærkninger om de andre Ting, idet jeg beklager, at man ikke har forsøgt at faa disse Spørgsmaal frem til Drøftelse. Jeg indrømmer, at det er vanskelige Spørgsmaal, men jeg tror dog, at man, hvis der havde været en god Villie, ogsaa kunde have faaet saa megen sagkyndig Hjælp til et saadant Forslags Udarbejdelse, at man kunde have taget fat paa disse Problemer allerede nu. Jeg mener nemlig, det er vigtige Problemer. Spørgsmaalet om Bankers Ret til at handle med Aktier anser jeg saaledes for at være af overordentlig stor Betydning. Jeg er klar over, at man ikke i Danmark efter den Bankudvikling, vi har haft, kan tænke sig Muligheden af at faa dette Omraade fuldstændig lagt udenfor Bankerne, men paa den anden Side er jeg ogsaa klar over, at det er en af de farligste Ting for en Bank at komme ind paa, dette at lægge sin Virksomhed i alt for høj Grad an paa Aktiehandel, thi derved drives den ind paa en Bane, som alt for let fører den nedad Skraaplanet. Derfor vilde det vist være rimeligt at finde nogle Bestemmelser, der kunde begrænse Bankernes Ret til at handle med Aktier, saaledes at en saadan Ret f. Eks. betingedes af en rimelig Emissionsvirksomhed, en Virksomhed, som jeg heller ikke mener, man kan fratage Bankerne, men hvis Formaal maa være virkelig Emission og ikke Spekulation. Paa disse Omraader er der altsaa ikke af den højtærede Handelsminister gjort noget som helst Forsøg paa at løse Spørgsmaalet. Jeg vilde dog tro, at vi var i Stand til at drøfte Spørgsmaalet, i hvert Fald i Udvalget, og jeg haaber, at den højtærede Minister ikke vil være uvillig til at deltage i saadanne Drøftelser. Med Hensyn til Spørgsmaalet om en fælles Garantifond for Bankerne forstaar jeg godt, at denne Tanke er kommet frem. Jeg anser ogsaa dette Spørgsmaal for at være meget vanskeligt at løse; der skal jo formentlig nogen god Villie til fra Bankernes Side, og man kan naturligvis med nogen Ret i en Bank, der ledes overordentlig forsigtigt, sige: Hvorfor skal vi garantere de Banker, der ledes daarligt? Jeg vil dog ikke paa Forhaand afvise Tanken om, at der kunde findes en eller anden rimelig Løsning med Hensyn til dette Spørgsmaal, og navnlig vilde jeg ønske, at der kunde komme noget frem i den Retning, at de gode og solide Banker i højere Grad kunde komme til at præge de mindre gode Banker og kunde faa nogen

Indflydelse paa disses Forhold derigennem, at de eventuelt garanterede for Tab, der kom. Hvis der paa den Maade kunde komme noget ekstra godt ud af Bestemmelsen om en fælles Krisefond eller Garantifond, hvad man nu vil kalde det, vilde jeg anse det for overordentlig nyttigt. Om det lader sig gøre paa det nuværende Tidspunkt, ved jeg ikke, men jeg vil dog gerne forbeholde mig at drage Spørgsmaalet frem til Behandling i Udvalget.

Med Hensyn til vort Banksystem herhjemme har det jo været saadan, at det i og for sig var en privat Sag, om man vilde oprette en Bank. Det er ikke mit Synspunkt. Mit Synspunkt og Socialdemokratiets Synspunkt — saaledes som det er udtrykt mangfoldige Gange tidligere — er dette, at Bankvirksomhed i Virkeligheden ikke er en ganske almindelig privat Virksomhed. Dette at forvalte Samfundets Pengekapital og at varetage de vigtige Funktioner i et Samfunds økonomiske Liv, som Pengevæsenets Funktioner er, det er ikke længer en fuldstændig privat Opgave, som man ikke behøver at interessere sig for, og som man skal være meget varsom med at gribe ind i. I Virkeligheden fører denne Tanke ganske naturligt til, at man siger: Ja, men dette at oprette en Bank, det skal der Tilladelse til — og derved føres man ind paa det, man betegner som Koncessionssystemet, det vil sige Banker gøres til koncessionerede Virksomheder, til hvis Oprettelse Staten skal give Tilladelse. Det er jo ikke noget, der er ukendt andre Steder; man har Koncessionssystemet med Hensyn til Banker bl. a. i vort Naboland Sverige, og Bankvæsenet derovre har vist egentlig ikke lidt særligt derved; saa man kan ikke hævde, at det ikke er muligt at drive Bankvæsenet med saadanne Regler. I det Forslag, der for nylig er fremsat i Norge angaaende en Banklov, findes der, saa vidt jeg ved, en Bestemmelse om, at der skal indføres Koncessionstvang. Den højtærede Handelsminister har ikke villet gaa med dertil, om end det forekommer mig, at der ud af Bemærkningerne lyser en ikke ringe Interesse for denne Ordning af Bankvæsenet. Men den højtærede Minister har nøjedes med at foretage en Udvidelse af Bestemmelserne i den gældende Banklov, som det er fastsat i første Stykke af § 5. De Regler, der findes her, er imidlertid efter min Formening uklare og uanvendelige. Jeg skal læse dem op: „En Bank kan ikke træde i Virksomhed, forinden dens Vedtægter er stadfæstede af Handelsministeren, der herved paaser, at de danner et